

Roeping

Lees ook van Kelley Armstrong:

De Darkness Rising-trilogie:

Samenzwering

De Darkest Powers-trilogie:

Bezwering

Ontwaken

Afrekening

Kelley Armstrong
Roeping

de Darkness Rising-trilogie

Vertaald door Selma Soester

full moon

© 2012 KLA Fricke Inc.

Oorspronkelijke titel *The Calling*

Nederlandse vertaling © 2013 Selma Soester en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1723 8

NUR 285/334

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 488 1724 5

Voor Julia

Ze zochten naar me, riepen me. Ik ging de goede kant op. Het zou goed komen met me. Met mijn laatste krachten maakte ik een paar slagen en schoot naar het oppervlak, maar ik haalde te vroeg adem. Het water stroomde mijn mond binnen en verstikte me.

Ik ging weer kopje-onder. Ik maaide zo hard met mijn armen en benen dat ik acuut hevige kramp in mijn buik kreeg. Ik schreeuwde, en kreeg nog meer water binnen.

Ik hoorde Daniel roepen, en daarna Corey. Maar er kwam niemand. Waarom kwam er niemand?

1

Ik weet niet wie er nerveuzer was – Daniel of Kenjii –, maar ze maakten deze evacuatie per helikopter er niet makkelijker op. Ik gaf Kenjii een klopje op haar rug, en ze ging met haar volle vijfenveertig kilo Duitse herder boven op mijn voeten liggen. Toen ik probeerde ze onder haar uit te wurmen, schoof ze nog dichterbij, zodat ik mijn benen helemaal niet meer kon bewegen. Ik zuchtte en wierp een blik op Daniel. Hij trommelde met zijn vingers op de stoeleuning terwijl hij uit het raam keek.

Ik draaide me om om naar de anderen te kijken. Daniel en ik zaten op de eerste rij stoelen achter de piloot en burgemeester Tillson, die op de stoel van de copiloot zat. Achter ons zaten Nicole, de dochter van de burgemeester, en Sam Russo, zijn nichtje, die allebei uit hun eigen raampje starden. Hayley Morris en Corey Carling zaten op de achterste rij. Hayley praatte; Corey luisterde niet.

‘We gaan naar het noorden,’ moest Daniel tegen burgemeester Tillson schreeuwen om boven het lawaai van de helikopter uit te komen. ‘Was het niet de bedoeling dat we richting Victoria gingen?’

Toen de burgemeester geen antwoord gaf, zei de piloot:

‘De plannen zijn gewijzigd, jongen. Victoria zit al vol met evacués. We brengen jullie naar Vancouver.’

‘Oké, maar waarom gaan we dan naar het nóorden?’

We wonen op Vancouver Island, vlak bij Nanaimo, bijna in een rechte lijn over de Straat van Georgia ten westen van de stad Vancouver in British Colombia.

‘De wind,’ zei de piloot. ‘Dezelfde wind die dat vuur aanwakkert, dwingt ons via het noorden aan te vliegen. Maak je geen zorgen. Jullie zijn er binnen een uur.’

Ik keek naar Daniel. Zijn gezicht zag bleek van bezorgdheid. Dat kon ik me onder deze omstandigheden goed voorstellen. We hadden voor ons leven moeten rennen om een bosbrand voor te blijven en aan een nepreddings-team te ontsnappen, om vervolgens met een helikopter te worden geëvacueerd voordat we de tijd hadden gekregen om een beetje op adem te komen.

Ik maakte me ook zorgen, over heel veel dingen, maar op dit moment voornamelijk over Rafe Martinez, die bewusteloos op de grond achter mijn stoel lag. Hoeveel rook had hij binnengekregen? Wat zou hij doen wanneer hij te horen kreeg dat Annie, zijn zus, nog steeds vermist werd?

Ik draaide aan het armbandje om mijn pols. Een katenoogsteen op een versleten leren bandje. Van Rafe. Hij zou het terug willen zodra hij erachter kwam dat ik had gezegd dat ze hem niet wakker moesten maken omdat hij niet zonder Annie zou willen vertrekken. Dat zou het einde zijn van alles wat er tussen ons was. Maar daar kon ik mee leven. Waar ik niet mee had kunnen leven, was als ik hem in die vuurzee had laten omkomen.

‘Gaan de andere helikopters ook naar Vancouver?’ vroeg Daniel. ‘Die waar onze ouders in zitten?’

‘Ik denk het wel,’ zei de piloot. ‘Denkt u ook niet, meneer?’

Toen de burgemeester geen antwoord gaf, wierp de piloot een blik opzij. ‘Meneer?’

Hij boog zich voorover om het gezicht van de burgemeester te kunnen zien, en grinnikte. ‘Zo te zien heeft er iemand geen last van het kabaal dat deze kist maakt. Hij is diep in slaap. Ik weet zeker dat hij zei dat de andere helikopter op maar een paar minuten afstand achter ons vliegt!’

Ik boog me voorover. De burgemeester zat ineengezakt op zijn stoel, met zijn gezicht naar het raam, in een houding die er allesbehalve comfortabel uitzag. Toen ik mijn veiligheidsriem losmaakte, keek de piloot achterom.

‘Hé, niets daarvan. Dit is geen 747. Riemen om gedurende de hele vlucht. Maya, was het toch?’

Ik schoof naar het puntje van mijn stoel en raakte de arm van de burgemeester aan. ‘Meneer Tillson?’

‘Hé,’ zei de piloot met een scherpe klank in zijn stem. ‘Als je wilt dat ik naar je ouders informeer, zeg dat dan gewoon. Jullie burgemeester heeft een zware dag achter de rug met die bosbrand, en jullie hebben het er niet beter op gemaakt door de benen te nemen. Gun die man wat rust!’

Ik wilde best geloven dat de burgemeester uitgeput was, maar na alles wat er was gebeurd, betwijfelde ik of hij zich voldoende zou kunnen ontspannen om in slaap te vallen.

‘Meneer Tillson?’ zei ik terwijl ik hem wat harder heen en weer schudde.

Daniel klikte zijn veiligheidsriem los. Sam volgde zijn

voorbeeld, waarna ze opstond en naar voren stapte, met gebogen hoofd over Rafe heen.

‘Zo is het genoeg!’ blafte de piloot. ‘Iedereen in zijn stoel, en riemen vast. Iedereen!’

‘Want anders?’ zei Sam. ‘Zet u de helikopter dan aan de kant en laat u ons allemaal verder lopen?’ Ze schudde aan de schouders van de burgemeester. ‘Oom Phil?’

Het hoofd van burgemeester Tillson zakte opzij. Nicole slaakte een gillette en morrelde aan haar riem. Ik drukte mijn hand tegen de hals van de burgemeester.

‘Alles goed met hem?’ vroeg de piloot, nu bezorgd.

‘Hij ademt nog,’ zei ik.

‘Kan het een hartaanval zijn?’ vroeg Sam.

Voordat ik antwoord kon geven, vloekte de piloot, en hij zei: ja, dat moest het zijn, door de spanningen en zo, en de burgemeester was – zoals hij het noemde – ‘een forse vent’. Hij zou onmiddellijk een dokter naar het heliplat laten sturen.

‘W-wat?’ zei Nicole, terwijl ze onhandig over Rafe heen stapte. ‘Zei hij hartaanval?’

‘Als dat zo is, zullen we hulp inroepen,’ zei ik terwijl Corey haar wegtrok.

De piloot was in gesprek met zijn vluchtcoördinator en bracht hem op de hoogte, tussendoor steeds naar ons roepend dat we moesten gaan zitten.

Ik manoeuvreerde me naar de voorkant van de stoel van de burgemeester om zijn jas los te maken. Toen Sam zich tussen de voorstoelen in probeerde te wurmen, trok Daniel haar in de richting van onze zitplaatsen. Tegen ieder ander zou ze hebben gezegd dat hij naar de maan kon lopen, maar naar Daniel luisterde ze.

‘Maya kan helpen,’ zei Nicole toen de piloot me wilde

terugsturen naar mijn stoel. 'Ze kan eerste hulp verlenen. Ze heeft een ziekenhuis.'

'Voor diéren,' zei Hayley.

Corey zei dat ze haar mond moest houden, maar ze had wel gelijk. Mijn vader was de plaatselijke parkopzichter, en ik had een revalidatieschuur waar ik gewonde dieren verzorgde tot ze weer beter waren. Maar ik had inderdaad een EHBO-diploma, en ik wist wel een beetje wat ik moest doen bij een hartaanval. Stap één: laat een dokter komen. Nogal lastig in deze omstandigheden. Stap twee: geef het slachtoffer een aspirientje. Dat zou niet lukken zolang hij buiten bewustzijn was. Maar waaróm was hij buiten bewustzijn? Ik herinnerde me dat flauwvallen een van de symptomen kon zijn, maar langdurig bewustzijnsverlies was niet logisch.

We moesten hem naar een dokter zien te krijgen, en in de tussentijd kon ik alleen maar aannemen dat het hartfalen was, en hem proberen te reanimeren, mocht hij ophouden met ademen.

Ik knoopte het overhemd van de burgemeester los. Toen Nicole naar voren schuifelde, gaf de piloot haar een grote bek, en Corey zei dat hij naar de maan kon lopen, wat de situatie er niet beter op maakte. Ik wierp een blik op Daniel.

'Nicole,' zei Daniel. 'Ik weet dat je bezorgd bent, maar het komt wel goed. Hij ademt en we zorgen goed voor hem.' Hij draaide zich om naar de anderen. 'Ga zitten, jongens. Alles is onder controle.'

Het maakte niet uit dat Daniel zijn stem nauwelijks had verheven en dat zijn woorden bijna verloren gingen in het lawaai van de tierende piloot en de ronkende helikopter. Iedereen ging zitten. Zelfs Kenjii, die on-

rustig aan de hand van de burgemeester had staan snuffelen.

‘We moeten hem plat neerleggen,’ zei ik. ‘Als het een hartaanval is, zou zijn hart ermee kunnen stoppen. Ik kan hem niet reanimeren terwijl hij zit.’

‘Dan reanimeer je hem maar niet,’ zei de piloot. ‘Er is geen ruimte. We gaan zo landen.’

Ik legde mijn handpalm tegen de naakte borst van de burgemeester. Ik voelde zijn hart. Het klopte, maar enigszins fladderend. Was dat een symptoom van een hartaanval? Toen ik iets naar achteren ging, zag ik een bloedvlek op de schouder van zijn overhemd, daar waar we zijn jack naar beneden hadden geschoven. Ik herinnerde me dat de burgemeester zijn windjack had aangetrokken voordat hij in de helikopter klom.

‘We moeten zijn jack uittrekken,’ zei ik.

Terwijl Daniel me hielp de burgemeester zijn jas uit te trekken, brulde de piloot: ‘Hé daar! Terug op je stoel! We landen over een paar minuten.’

Gelukkig kon de piloot zolang hij de helikopter nog bestuurde alleen maar schreeuwen. En ik ben nog nooit een puber tegengekomen die gehoorzaamde wanneer een volwassene tegen hem tekeerging.

Toen we de burgemeester uit zijn jas hadden geholpen, onderzocht ik zijn bovenarm. Ik ontdekte een gaatje. Een klein, ietwat opgezet plekje, omgeven door geronnen bloed.

‘Injectie?’ Ik vormde het woord geluidloos met mijn mond.

Daniel fronste en bracht zijn mond dichterbij mijn oor. ‘Het zou ook een insect kunnen zijn geweest... Nee, wacht. Voordat we instapten, sloeg de piloot meneer

Tillson op zijn arm. Ik herinner me dat de burgemeester over de plek wreef, alsof het pijn deed.' Hij zweeg even. 'Alsof hij een prik had gekregen.'

Daniel draaide zich langzaam naar de piloot toe. Ik voelde de woede van hem af stralen. Ik greep hem bij zijn arm en kneep er zo hard in dat het wel pijn moest doen. Pas toen sloeg hij zijn blik neer.

'Zijn hart klopt regelmatig,' zei ik tegen de piloot. 'Maar zorg ervoor dat er iemand op het heliplat staat te wachten.'

Ik maakte de veiligheidsriem van de burgemeester weer vast en schuifelde naar mijn eigen stoel. Ik weet niet precies wat er toen gebeurde. Ik had mijn blik op Nicole gericht, die doodsbang leek. Ik denk dat de piloot me probeerde vast te grijpen. Of misschien probeerde hij alleen mijn aandacht maar te trekken.

'Nee!' brulde Daniel.

Meer deed hij niet. Dat weet ik zeker. Daniel gaf een brul en de piloot schoot naar voren. Zijn hoofd sloeg tegen het instrumentenpaneel en hij zakte ineen op zijn stoel.

'Breng hem bij!' schreeuwde Hayley. 'Laat iemand hem bijbrengen!'

Daniel en ik schudden de piloot door elkaar. De helikopter zakte een metertje of wat en begon te trillen. Corey haastte zich naar ons toe.

'Help me hem eruit te krijgen,' riep hij tegen Daniel terwijl hij de voorkant van het jack van de piloot vastgreep. 'Ik kan dit ding besturen.'

'Hoezo dat?' Sam dook naast hem op. 'Computerspelletjes?'

Corey wierp haar een vuile blik toe. 'Heb jij soms een beter idee?'

‘Ja.’

De jongens trokken de piloot uit de weg en lieten hem in de smalle ruimte tussen de voorstoelen vallen.

Sam liet zich op zijn stoel glijden, greep de stuurknuppel vast, en zette beide voeten op de pedalen. De helikopter stabiliseerde zich en begon weer te stijgen, maar helde nu over naar één kant.

‘Je moet proberen hem recht te trekken,’ zei Corey.

‘Je meent het.’

Hij reikte naar de stuurknuppel, maar Sam sloeg zijn hand weg.

‘Weet je iets van helikopters? Of alleen van vliegtuigen? Want dat zijn twee heel verschillende dingen.’

De helikopter hing even recht, maar begon vervolgens rond te draaien.

‘Sam heeft geen idee wat ze doet,’ zei Hayley. ‘Laat haar ophouden.’

‘Ze houdt ons in de lucht,’ zei ik.

‘Jullie,’ zei Daniel tegen de anderen. ‘Ga zitten en doe je veiligheidsriem om. Nu.’

Hayley en Nicole gehoorzaamden, maar Corey bleef voorin dralen, ingeklemd tussen mij en Sam.

Ik stak mijn hand uit naar de radio en zette de koptelefoon op. Het kostte enige moeite om de radio aan de praat te krijgen, maar in het park hadden we kortegolf, dus ik had wel een beetje een idee hoe het ding werkte.

‘sos!’ zei ik. ‘Helikopter uit Salmon Creek. Piloot bewusteloos. Ik herhaal: helikopterpiloot bewusteloos!’

Ik brak het zenden af en luisterde. Ruis.

‘sos!’ zei ik. ‘Noodsituatie. Helikopter boven Vancouver Island. Piloot bewusteloos. Ik herhaal: piloot bewusteloos!’

De helikopter zakte weer een stuk naar beneden.

Corey boog zich voorover om op het instrumentenpaneel te kijken. 'Je moet -'

'Ik ben ermee bezig!' snauwde Sam.

'Kom, laat mij eens...'

Ik zag niet wat Corey deed, maar de helikopter maakte scherp slagzij. Corey viel boven op de burgemeester. Kenjii blafte, en haar nagels schraapten over de vloer terwijl ze boven op de bewusteloze piloot gleed.

Sam vloekte. Haar handen trilden toen ze naar een hengel greep. 'Allemaal zitten. Ga allemaal gewoon zitten!'

De helikopter bokte weer, en Sams hand raakte iets. Een knarsend geluid en een luchtstroom. Nicole gilde. Dit keer gilde Hayley mee.

'De deur!' zei Corey. 'Godsamme. De deur is open!'

'Hou je vast!' schreeuwde Daniel. 'Maya, pak Kenjii!'

Ik dook naar de halsband van mijn hond. Op hetzelfde moment hoorde ik iemand naar adem happen. Iedereen schreeuwde en de wind gierde door de half openstaande deur. Ik had helemaal niets moeten horen, maar ik hoorde iemand naar adem happen.

'Rafe!' brulde ik.

Toen ik me omdraaide, zag ik een waas van beweging. Rafe, die zijn ogen opendeed, terwijl hij over de vloer van de helikopter regelrecht door de deuropening naar buiten zeilde.

2

Ik dacht niet na. Ik schoof Kenjii in de veilige nis tussen de voorstoelen en probeerde als een bezetene de deur te bereiken, terwijl de helikopter weer heen en weer schudde, en toen opeens recht kwam te hangen.

Daniel dook op me af, maar greep mis. Wind gierde door de open deur naar binnen. Ik kon nauwelijks ademhalen, nauwelijks zien. Toen zag ik Rafes handen, die zich om de onderste rand van de deur klemden.

Rafes handen die van de onderste rand van de deur wéggleden.

Ik liet me vallen en greep zijn pols vast, precies op het moment waarop hij losliet. Ik schoot naar voren toen hij viel. Ik trapte wild met mijn benen in een poging ze ergens omheen te klemmen. Toen greep iemand mijn voet vast en kwam ik met een schok tot stilstand.

Ik hoefde niet om te kijken om te zien wie me vasthad. Dezelfde persoon die al sinds mijn vijfde mijn steun en toeverlaat was: Daniel.

'Corey, hierheen!' riep hij.

De helikopter nam een duik, en ik begon weer te glijden, terwijl Daniel mijn enkel nog vasthad. Ik had mijn

handen om Rafes polsen geklemd, en hij had de zijne om die van mij geslagen. Toen greep Corey mijn andere voet vast, en de helikopter stabiliseerde zich weer.

Binnen hoorde ik iemand schreeuwen. De woorden bereikten me in vlagen, verwaaid door de wind die langs mijn oren bulderde. En in die eerste seconden van verwarring begreep ik niet echt wat er was gebeurd. Ik hoorde de wind. Voelde de wind. Proefde hem zelfs. Maar het duurde maar even voordat ik mijn ogen openwrikte en besepte dat ik buiten de helikopter hing.

Ik hing bûiten de helikopter.

De aarde golfde en draaide onder ons. Bomen, rotsen en water vormden een tollend waas.

'Niet naar beneden kijken!' Ik dacht dat het Daniel was, maar besepte toen dat Rafe naar me opkeek.

'Ik heb je vast!' riep ik.

Hij glimlachte – die vreemde rustige glimlach. 'Ik weet het!'

'Blijf vasthouden!'

'Doe ik.'

'We krijgen je wel naar binnen.'

'Het is oké, Maya.'

Zijn stem was net zo vreemd rustig als zijn glimlach. Mijn hart bonsde zo hard dat ik nauwelijks kon ademen, en hij bleef maar naar me opkijken en glimlachen, met zijn ogen in de mijne geboord. Ik voelde een kalmte over me neerdalen en door mijn lichaam trekken. Mijn hartslag vertraagde, alsof ik hetzelfde voelde als hij: een vreemde, afstandelijke vredigheid.

'Het is oké,' herhaalde Rafe. 'Ze hebben je goed vast.'

De helikopter tolde, zodat we allemaal een slinger maakten. Pijn schoot door me heen toen Rafes gewicht mijn

schouders bijna uit de kom trok, en ik verloor de greep op zijn polsen. Corey verloor de greep op mijn been. Ik hoorde hem schreeuwen, ik hoorde Daniel schreeuwen, en de meisjes die zich bij hen aansloten. Ik schopte met mijn been, in de hoop dat iemand erbij zou kunnen om het vast te grijpen.

De helikopter zakte weer scheef. Ik begon te glijden, en Daniel gleed met me mee. En ik wist dat we zouden vallen. Rafe, ik, Daniel – we zouden allemaal vallen.

‘Hou vast!’ riep ik tegen Rafe.

‘Het is oké,’ zei hij weer, en ik wist niet eens zeker of hij het hardop had gezegd, want ik had zijn lippen niet zien bewegen. ‘Het is oké.’

Hij liet los.

Ik klauwde in de lucht, schreeuwend.

Ik zag hem niet eens vallen. De helikopter maakte slag-zij en ik ving alleen een wazige glimp op van langs tollende boomtoppen. Toen ik om me heen keek, zag ik geen Rafe. Hij was nergens meer te bekennen.

Corey en Daniel sleurden me de helikopter in. Iemand kreeg het voor elkaar om de deur te sluiten, ik wist niet wie. Ik huilde en trilde zo erg dat ik niets kon zien, niets kon horen, niet kon nadenken.

Terwijl ik ineengedoken op de grond zat, voelde ik Daniel achter me, zijn armen om me heen. Kenjii kroop op mijn schoot, en ik begroef mijn gezicht snikkend in haar vacht. Mijn handen grepen grote plukken haar vast.

Het duurde even voordat er iets anders tot me doordrong, maar toen dat gebeurde, hoorde ik Sam en Corey ruziemaken en Nicole huilen. Ik voelde de helikopter schudden en schokken, en herinnerde me waar

ik was en wat er gebeurde. Ik mocht nu niet instorten. Wat er ook was gebeurd, ik mocht nu niet instorten.

Ik duwde mijn hond weg, gaf haar een klopje op haar kop en krabbelde overeind. Daniel stond tegelijk met me op, met zijn hand nog op mijn arm.

‘Maya.’

‘Het gaat...’ *Hoe ging het? Prima? Goed? Nee. Zo ging het helemaal niet. Het ging allesbehalve prima of goed.* Ik haalde diep adem. ‘We moeten zien te landen.’

Mijn stem trilde. Mijn hele lichaam trilde. Ik kon nauwelijks ademen, zoveel pijn deed het. Maar ik wurmde me naar de voorkant van de helikopter. Sam keek naar me. Ze deed haar mond open. Er kwam niets uit.

‘Misschien heeft hij het gered,’ zei Nicole. ‘Misschien heeft hij...’

‘Dat heeft hij niet,’ zei ik. ‘Dat weten we allemaal.’

Ik kon niet eens hopen dat Rafe het had overleefd, want dat zou betekenen dat ik erover na moest denken – over hem en over wat er zojuist was gebeurd, en als ik dat zou doen, zou ik weer op de grond in elkaar krui-
pen.

Ik strompelde op Sam af. Ik moest met haar praten. Haar zover krijgen dat ze de helikopter aan de grond zette. Maar ik verstijfde. Ik... verstijfde gewoon.

Daniel wrong zich langs me. ‘We moeten dit ding aan de grond zetten,’ zei hij tegen Sam.

‘Daar was ik –’

‘Daar was je mee bezig, ik weet het.’ Zijn stem klonk kalm en geruststellend. ‘Maar we moeten hem aan de grond zien te krijgen, hoe dan ook. Voordat er nog meer gewonden vallen.’

Ze slikte zichtbaar. Haar handen op het bedienings-

paneel trilden. Daniel ging naast haar op zijn hurken zitten en legde zijn hand op haar schouder.

‘Hoeveel weet je over vliegen?’

‘M-mijn vader had een vriend die helikopterpiloot was. Hij heeft het me laten zien. Dat was een paar jaar geleden. Het was een andere helikopter dan deze. Ik probeer het echt, maar...’

‘Dat weet ik. Hoe krijgen we hem aan de grond? We vliegen nu boven het water. Helpt dat? Water?’

‘Ik denk het niet. Ik heb open terrein nodig. Een klein stukje maar, maar ik kan het niet vinden. Ik zie alleen maar bomen en -’

‘En dat eiland?’

Daniel wees naar een van de vele kleine eilandjes die in de zeestraat onder ons verspreid lagen. Het was gedeeltelijk vlak, alsof de eigenaar het had bewerkt om er te kunnen bouwen.

‘Ik... Ik kan het proberen,’ zei Sam.

Van de meeste mensen was die aarzeling te verwachten. Van Sam – het meisje dat voor niets en niemand bang was – betekende het dat onze kansen klein waren. Maar wat hadden we voor keus? Nicole probeerde haar vader bij te brengen. Hayley deed hetzelfde met de piloot. Ik pakte de koptelefoon en probeerde de radio nog een keer. Geen antwoord. We moesten dus zien te landen, of doorvliegen totdat Sam de controle over de helikopter verloor en we in de zeestraat zouden duiken.

‘Je kunt het, Sam,’ zei Daniel. ‘Je weet dat je het kunt.’

Hij bleef haar aanmoedigen, terwijl ik met de radio bezig was. Waarom gaf er niemand antwoord? De piloot had met iemand gepraat vlak voordat hij buiten bewustzijn raakte.

Of niet? En zelfs als hij met iemand had gepraat, was het waarschijnlijk degene geweest voor wie hij werkte. Degene die hem opdracht had gegeven de burgemeester te verdoven en van koers te veranderen.

Maar wie was dat? Wie zou zo iets doen? Dezelfde mensen die ons achterna hadden gezeten door het brandende bos?

‘Je doet het prima,’ zei Daniel tegen Sam terwijl er boomtoppen in zicht kwamen. ‘Jemig, ik zou van hieraf zelfs naar beneden kunnen springen.’

‘Misschien kun je dat ook maar beter doen,’ zei ik beverig.

‘Weet je wat?’ zei Daniel. ‘Ga nog wat lager vliegen, en als je denkt dat je de heli niet aan de grond kunt zetten, dan springen we. Iedereen, behalve jij en ik. Oké?’

Ze knikte.

‘En het is niet hetzelfde als een vliegtuig laten landen, toch?’ vervolgde hij. ‘Je zet hem gewoon neer, rustig en –’

Hij werd ruw onderbroken door een gil van Hayley. Ik draaide me vliegensvlug om, en zag dat de piloot haar opzij duwde en op ons af kwam.

Hayley slaakte een kreet en zei toen: ‘Hij heeft me gebrand! Godsamme!’

Ik rook nu inderdaad verbrande stof, en op haar shirt zat een bruine plek. Terwijl de piloot naar voren stormde, had ik durven zweren dat zijn ogen gloeiden.

‘Hé!’ zei Daniel. ‘Wat doe je?’

De piloot rukte Sam uit haar stoel en liet zich er zelf in vallen.

‘Zet hem aan de grond,’ zei Daniel. ‘We zijn –’

De piloot trok aan de stuurknuppel en de helikopter begon te stijgen. Maar te snel, zodat we scheef kwamen

te hangen. De helikopter begon te tollen. Door de voorruit zag ik een boomtop voorbijijschieten. Nicole slaakte een gil.

De helikopter dook naar beneden. De piloot vloekte en stak zijn hand ergens naar uit...

De staart raakte een boom. Metaal knerpte terwijl iedereen door de cabine vloog.

'Gordels!' riep Daniel toen de helikopter weer een duik nam.

Ik hoorde Corey schreeuwen: 'Godallemachtig!', en keek om. In het staartstuk van de helikopter zat een gat.

Daniel trok me op zijn schoot en kreeg het voor elkaar om de riem om ons allebei heen vast te maken.

'Kenjii!'

Ze kroop op me af. Ik sloeg mijn armen om haar heen en hield haar zo stevig vast als ik maar kon.

Ik hoorde Nicole gillen: 'Papa!'

En toen stortten we neer.